

Arrest

**nr. 40 543 van 22 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Zele, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Zele van 22 december 2009 tot niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 15 april 2008 een asielaanvraag in. Op 25 juni 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing van 25 juni 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 26 februari 2009 bevestigt de Raad deze beslissing van de Commissaris-generaal van 25 juni 2008, bij arrest nr. 23 858.

Op 31 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing van 31

maart 2009 dient verzoeker een beroep in bij de Raad. Deze verwerpt het beroep op 30 oktober 2009 bij arrest nr. 33 506.

Op 6 april 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 15 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad. Deze verwerpt het beroep op 30 oktober 2009 bij arrest nr. 33 507.

Op 4 juni 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 17 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad. Deze verwerpt het beroep op 30 oktober 2009 bij arrest nr. 33 509.

Op 23 juni 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 30 juli neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater).

Op 5 augustus 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 2 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater).

Op 8 september 2009 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in. Op 14 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad. Deze verwerpt het beroep op 25 januari 2010 bij arrest nr. 37.465.

Op 24 november 2009 dient verzoeker bij aangetekend schrijven een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bij de gemeente Zele.

Op 26 november 2009 wordt aan de contactpersoon van het opvangcentrum alwaar verzoeker zijn woonplaats heeft opgegeven, een brief verzonden met de vraag aan verzoeker zich aan te melden op 8 december 2009.

Op 27 november 2009 wordt een negatief woonstverslag opgesteld door de politie.

Op 22 december 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Zele de beslissing tot niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT NIET INOVERWEGINGNEMING

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten A.A.A., van Afghanistan nationaliteit, geboren te (J.) Afghanistan (in)(...)1988 heeft zich op (schrijven advocaat 25/11/09) bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...)

Uit de controle op 27/11/2009 (ook nog uitgenodigd om op 08 december langs te komen, geen reactie en op 02/12/2009 is er procedure AS opgestart) blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de kosten in de procedure tot nietigverklaring ten laste te leggen van verwerende partij. De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toekennen. Het verzoek wordt om die reden verworpen.

2.2. Verzoeker stelt in de repliekmemoirie dat tweede verwerende partij geen nota met opmerkingen, noch het administratief dossier heeft ingediend. Met betrekking tot de tweede verwerende partij verwijst de Raad naar de bespreking in 4.4. onder "4. Onderzoek van het beroep".

2.3 Ter terechtzitting stelt verzoeker dat de eerste verwerende partij haar nota met opmerkingen laattijdig heeft ingediend.

Overeenkomstig de artikelen 39/81, eerste lid en 39/72, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep een nota met opmerkingen te bezorgen. Aangezien de kennisgeving aangetekend tegen ontvangstbewijs gebeurde op 29 januari 2010 (dies a quo) was de laatst geldige dag om de nota neer te leggen maandag 8 februari 2010 (dies ad quem). Er dient derhalve te worden vastgesteld dat de op 2 februari 2010 aan de griffie bezorgde nota niet laattijdig is.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder voert in zijn nota aan dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk zou zijn. Hij betoogt het volgende:

"Aanlegger geeft in zijn verzoekschrift aan de nietigverklaring te vorderen van de "weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag van 14 oktober 2009".

Nog wat verder in het verzoekschrift schrijft aanlegger dat de asielaanvraag zou dateren van 20 oktober 2009 (dus nog een andere datum...)

De eigenlijke datum van de bestreden beslissing wordt niet duidelijk aangeduid in het verzoekschrift – noch in de tekst, noch in de inventaris-, wat tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot nietigverklaring leidt."

Verzoeker repliceert het volgende:

"Wat de exceptie van niet-ontvankelijkheid betreft. Verwerende partij meent dat het gedinginleidende verzoekschrift tot nietigverklaring niet ontvankelijk zou zijn omdat verzoekende partij verschillende asielaanvragen zou hebben ingediend. De exceptie van onontvankelijkheid kan niet weerhouden worden omdat de Vreemdelingenwet juist stipuleert dat de humanitaire redenen die worden ingeroepen kunnen gelden voor de regularisatieaanvraag wanneer zij niet in aanmerking komen voor de asielaanvra(a)g(en) wat in casu het geval is. De bestreden beslissing en andere stukken is behoorlijk bij het gedinginleidende verzoekschrift gevoegd waardoor de datum van deze genoeglijk gekend is."

De Raad stelt vast dat verweerder aanvoert dat het verzoekschrift onontvankelijk is daar het onduidelijk is welke beslissing het voorwerp van huidig geding uitmaakt. Het verzoekschrift vermeldt het volgende:

"Verzoekende partij heeft de eer bij onderhavig verzoekschrift te willen vinden tot nietigverklaring van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 14 oktober 2009 zoals betekend aan verzoekende partijen dezelfde (hierna de 'bestreden beslissing') (zie stuk nr. 1 van verzoekende partij)."

Het stuk 1 waarnaar verwezen wordt, betreft de beslissing tot niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 22 december 2009. Er kan dan ook worden aangenomen dat het een materiële vergissing betreft en verzoeker deze beslissing als voorwerp van huidig geding wenste aan te duiden. Ook bij de feitelijke uiteenzetting verwijst verzoeker naar de regularisatieaanvraag die hij op 20 oktober 2009 indiende en de middelen van het verzoekschrift laten geen twijfel mogelijk over welke beslissing het voorwerp uitmaakt van huidig geding. Uit het deel ten gronde van de nota blijkt dat ook verweerder uit het geheel van het verzoekschrift kon

afleiden dat de bestreden beslissing de beslissing tot weigering in overwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van 22 december 2009 betreft.

Het voorwerp van het geding blijkt voor alle partijen duidelijk te zijn zodat het verzoekschrift wel degelijk ontvankelijk is.

3.2. Waar verzoeker in zijn repliekmemoirie vraagt *“u gelieve de procedure te willen voortzetten en verzoekende partij te willen horen”*, wijst de Raad op artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omschrijft. Overeenkomstig artikel 39, § 2 van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen (beroepen die niet zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) wegens overtreding van hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De Raad is dus niet bevoegd om de procedure verder te zetten en in het kader hiervan verzoeker te horen. In zoverre is het verzoekschrift van verzoeker onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending van de wet aan, in het bijzonder van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Tevens voert verzoeker kennelijk verkeerde interpretatie, machtsafwending, een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsplicht) en van *patere legem quam ipse fecisti* aan.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“3.2. Verwerende partij kende het lokaal opvanginitiatief te Zele aan verzoekende partij met adres: (...), toe (bevoegdheid van verwerende partij; zie stuk nr. 3). Naar aanleiding van de negatieve beslissing in zijn asielprocedure op dat moment diende verzoekende partij het verblijfsadres te verlaten hoewel hij een regularisatieaanvraag lopende had die bij verwerende partij bekend was. Het resultaat is dat verwerende partij de facto het recht en de mogelijkheid werd ontnomen om zijn regularisatie te bekomen hoewel hij inhoudelijk aan de voorwaarden van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voldoet (schending van voormeld artikel. 9bis). Door wetens en willens het verblijf van verzoekende partij te beëindigen vóór de politiecontrole is verwerende partij de oorzaak van de negatieve beslissing zelf en heeft zij hierdoor haar macht misbruikt door voor haarzelf de motieven voor de bestreden beslissing te scheppen, minstens onzorgvuldig gehandeld (schending van het beginselen van behoorlijk bestuur). De motivering van de bestreden beslissing kan daarom niet ernstig zijn nu verwerende partij voor zichzelf de argumenten heeft geschapen om tot een negatieve beslissing te komen.

3.3. Toelichting. De motivering moet afdoende en draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (...) Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. (...)”

4.2. Verweerder stelt in zijn nota het volgende:

“Uit niets blijkt, zoals aanlegger ten onrechte voorhoudt, dat concludante aanlegger het centrum heeft doen verlaten en daarna de politiecontrole heeft doen uitvoeren.

Immers, concludante ontving pas op 25.11.2009 de regularisatie-aanvraag (stuk1) en reeds op 27.11.2009 is de politiecontrole doorgedaan!

Concludante heeft in geen geval haar macht afgewend en heeft het beginsel van behoorlijk bestuur niet geschonden. Tevens werd de beslissing van 22 december 2009 juist en afdoende gemotiveerd: wegens niet verblijf in de gemeente kon de aanvraag niet in overweging worden genomen.”

4.3. Verzoeker repliceert het volgende:

“De regularisatieaanvraag werd elektronisch aan tweede verwerende partij zoals door haar zelf georganiseerd, verstuurd (zie stuk nr. 4 van verzoekende partij) en aangetekend bij eerste verwerende partij ingediend (zie stuk nr. 5 van verzoekende partij). Doordat tweede verwerende partij geen nota met opmerkingen of een administratief dossier indiende mogen de feiten ingeroepen jegens haar als bewezen worden beschouwd. Zij diende eerste verwerende partij in te lichten dat zij verzoekende partij had verplicht om het centrum te verlaten waardoor het politieonderzoek logischerwijze enkel negatief kon besluiten. De vordering is gegrond.”

4.4. De Raad wijst er vooreerst op dat de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005- 06, nr. 2479/001, 117). Dit houdt in dat de leiding van de rechtspleging aan de Raad is opgedragen en niet aan de partijen. Daarenboven is de rechtsvordering voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gericht tegen bepaalde personen of overheden, die de beslissing namen of wier situatie erdoor wordt bepaald maar tegen de bestreden rechtshandeling als zodanig.

In zijn verzoekschrift duidt verzoeker zowel de FOD Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken als de gemeente Zele, College van burgemeester en schepenen aan als verwerende partij. In casu werd de bestreden beslissing door de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Zele genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan pas een beslissing nemen nadat de aanvraag door de gemeente wordt overgemaakt. In casu werd beslist de aanvraag niet inoverweging te nemen op grond van een bevoegdheid van de gemachtigde van de burgemeester. Om deze redenen werd enkel de gemachtigde van de burgemeester aangeduid als tegenpartij door de griffie en werd alleen aan de gemachtigde van de burgemeester gevraagd een administratief dossier en een nota neer te leggen.

Op 24 november 2009 dient verzoeker bij aangetekend schrijven een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij de gemeente Zele. Uit de door verzoeker bijgebrachte documenten blijkt dat hij zijn aanvraag reeds elektronisch indiende en hiervan een bevestiging kreeg van de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 oktober 2009. Het determinerend motief van de bestreden beslissing betreft echter de vaststelling dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres woont. Gelet op het feit dat verzoeker zowel bij de elektronische indiening als bij de aangetekende zending aan de gemeente van de aanvraag hetzelfde adres als woonplaats opgaf, is het voor de wettigheidstoetsing in casu van geen belang wanneer de aanvraag werd ingediend.

Verzoeker diende de aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) voorziet een aantal uitvoeringsmodaliteiten en luidt als volgt:

*“§ 3. Voor zover de vreemdeling de bewijzen aanbrengt dat hij de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 2°, vervult, en **indien uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren**, blijkt dat de vreemdeling op het grondgebied van de gemeente verblijft, wordt hij in het bezit gesteld van een document dat aantoonst dat de aanvraag werd ingediend. Het gemeentebestuur maakt de aanvraag, vergezeld van de bewijzen bedoeld bij § 1, tweede lid, en van het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.*

In het andere geval beslist de burgemeester of zijn gemachtigde om de aanvraag niet in overweging te nemen door middel van een document overeenkomstig het model opgenomen in bijlage 40. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister.”

Artikel 25/2, §3 van het Vreemdelingenbesluit voorziet duidelijk dat de burgemeester of zijn gemachtigde een controle van de reële verblijfplaats moet uitvoeren. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel bij zijn elektronische als de aangetekende aanvraag als reële woonplaats het lokaal opvanginitiatief opgaf. Verweerder diende aldus op deze plaats een woonstcontrole uit te voeren. Verweerder is hierbij zorgvuldig te werk gegaan daar uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat er op 27 november 2009, met name drie dagen nadat verzoeker zijn aanvraag

aangetekend heeft overgemaakt en nog steeds dezelfde woonplaats opgaf, een effectieve controle ter plaatse werd georganiseerd. Uit deze controle bleek dat verzoeker niet meer op het opgegeven adres woonde en er reeds andere personen verbleven. Tevens werd op 26 november 2009 aan de contactpersoon van het opvangcentrum een brief verzonden, met de vraag of verzoeker zich kan aanmelden bij de gemeente op 8 december 2009. Verweerder heeft dan ook voldoende pogingen ondernomen om verzoeker te lokaliseren en hem de kans geboden zichzelf aan te melden. Verweerder is bij de woonstcontrole op zorgvuldige wijze te werk gegaan en heeft op kennelijk redelijke wijze geconcludeerd dat verzoeker niet op het opgegeven adres woont zodat hij op redelijke wijze besliste de aanvraag niet in overweging te nemen.

Verzoeker betwist dit gegeven op zich niet doch voert aan dat verweerder machtsafwending pleegde doordat de Dienst Vreemdelingenzaken hem gedwongen heeft het opvangcentrum te verlaten ondanks dat zijn aanvraag 9bis nog hangende was en dit niet liet weten aan de gemeente en het aldus aan de Dienst Vreemdelingenzaken zelf ligt dat hij niet langer in het centrum verbleef.

De Raad stelt vast dat uit het beperkt administratief dossier dat de gemeente ter zijner beschikking heeft en heeft neergelegd, niet blijkt dat verzoeker verplicht werd om het lokaal opvanginitiatief te verlaten. Los van de vraag of verzoeker verplicht of vrijwillig het opvanginitiatief diende te verlaten, stelt de Raad vast dat deze opvang hem werd toegewezen in het kader van zijn asielaanvragen en aldus losstaat van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is de verantwoordelijkheid van verzoeker wanneer hij een dergelijke aanvraag indient, de gemachtigde van de burgemeester op de hoogte te brengen wanneer zijn verblijfplaats wijzigt. De controle van de verblijfplaats vond plaats op 27 november 2009 op het adres dat verzoeker nauwelijks drie dagen eerder had opgegeven als verblijfplaats. De bestreden beslissing werd pas op 22 december 2009 genomen. Verzoeker had aldus nog ruimschoots de tijd om zijn nieuwe verblijfplaats te laten weten aan verweerder. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er sprake is van machtsmisbruik door verweerder, die aan verzoeker voldoende de mogelijkheid heeft gegeven om zich aan te melden op 8 december 2009 of zijn nieuwe verblijfplaats ter kennis te brengen van de gemeente.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis en van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Verzoeker toont evenmin aan dat er sprake is van machtsafwending.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing voldoende kent en deze betwist. De bestreden beslissing geeft duidelijk de reden aan waarom verzoekers aanvraag niet in overweging wordt genomen, met name daar hij niet kon worden aangetroffen op het opgegeven verblijfsadres. Van de verwerende partij eisen dat ze meer bijzonderheden verschafft omtrent de reden waarom er uit het verslag geconcludeerd wordt dat zij niet op het aangegeven adres verblijft, zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584). De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont ook niet aan op welke wijze de bestreden beslissing het beginsel 'patere legem quam ipse fecisti' dat het bestuur en de organen die ervan afhangen ertoe verplicht de algemene regels die het zelf heeft vastgesteld te eerbiedigen bij de concrete toepassing ervan zou schenden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN